

1 + 1 ez da beti bi

Axier Lopez
@axierL

Bigarren parteak ez dira oso maitatuak izaten ez zineman, ezta politikan ere. Marmotaren Egunean bezala, sarri bizi izandako egoera eskasak sortzen duen gogaitasun giroan, amaiera dramatikoak errepikatu da Espainiako Estatuan: ozenak ei ziren aldaketa ahotsak oihartzun baino ez dira ohiko diskurtsoen azpitik. Batzuen ilusioak eta askoren inkesta okerrekin aldatu nahi zuten errealtatea gordin azaldu da: bipartidismoa indartsu dago. PP eta PSOE, biak ala biak beren langa historikoetatik askoz beherago egonik ere, ordezkatzeko alternatibarik oraindik ez da, ez eskuinetik ezta ezkerretik ere. Podemos + IU batuketa matematikoak, gehitu beharrean, beren jaitziera apaltzen besterik ez du lagundu.

Are kezkarriagoa da 8.000.000 lagunek gobernuburu egokiena Rajoy aukeratu izana. Murrizketa, etxegabetzeak, bankuen erreskateak, Mozal legeak, mendeku espetxe politika, LOMCE, Melillako hesiak, erabakitze eskubidearen ukazioa, ustelkeria orokortua, Troikarekiko mendekotasuna... PPK "lortutako" zerrenda luzea izanik ere, Pernandoren egia berretsi dute hauteskundeetako emaitzek: egoera gero eta okerragoa izateak izorratuago gaudela baino ez du adierazten, ez beste ezer. Sorpassozaleek zartakoa jaso dute.

Salbuespenen ligan, beste behin, Euskal Herria eta Katalunia buru dira. Madrilen egositako hauteskundeetarako formulak

"periferian" baino ez du garaipena ezagutu. Hegoaldeko kataluniarrek eta euskal herritarrek desberdin bozkatzeko dutela argi utzi eta bi herrietan Podemosen inguruko koalizioak –Katalunian Ada Colauk gorpuzten duen En Comú Podem– lortu ditu boz gehien. Independentismoak ezkerre-rantz egiten jarraitzen du; JxSí koalizioaren itzalak honezkero ezin du hori ezkutatu eta ERCK berriz gora egin izanak agerian utzi du Artur Masen alderdia egun ez dela independentismoaren erreferentzia nagusia. Esanguratsua da Ciudadanosen bere sorterrian babes handia galdu izana, noren eta Fernández Díaz Barne ministroaren alderdiaren mesedetan, filtrazioek katalanen interesen aurka jukutria harrapatu arren.

Gainerako lurraldeetan urdina da jaun eta gabe. Horren erakusgarri Valentzia eta Galizia. Abenduko hauteskundeetan ilusio berezia piztu zuten PPren gotorlekurik gortorrenetan ezkerreko indarren batuketak lortutako emaitzek. Baina ustelkeria kasuek jositako Rita Barberaren alderdiak ia 80.000 boz irabazi ditu Valentzian; eta Galizian gora egin duten bakarrak popularrak dira. Andaluzian, sozialisten "kortijo pribatua" ere irabazle atera dira popularrak.

Gobernu berria osatzeko panorama aurretik bezain korapilatsua da, baina aldaketa ahotsei ura sudur azpira igoarazi die marea urdinak. Mariano Rajoyri Moncloan bizitzen jarraitzea baimenduko liokeen PSOEren abstentzioak, "Espainiako egonkortasunaren izenean", txartel asko eskuratu baititu.

EKONOMIAREN TALAIAN

Irtenbide politiko, ekonomiko eta sozialak

Juan Mari Arregi

Hainbeste hilabetez Espainiako Estatuan hauteskunde kanpainen egon ondoren, ordua da agintzen duten politikariek euren promesak bete ditzaten. Eta oposizioan geratzen direnek ere eskatu dezatela promesa horiek betetzea. Seguruenik ez da izan Espainian beste kanpainerik arazo ekonomiko, laboral eta sozialak hain presente egon direnak. Eskuinetik ezkerreko, denek azpimarratu dute langabeziari irtenbidea eman behar zaiola –batez ere gazteen artekoari–; pobrezia, bazterkeria soziala, menpekotasuna, prekarietatea, pensioen duintasun falta eta emigrazioa ere denen ahotan egon da.

Denek aipatu dute gutxieneko soldata hobetu behar dela. Denak dauka iruzur fiskalaren eta paradisu fiskalen kontra. Denek esan dute doitzeko politikak aldatu behar direla eta Europarekin zor publikoa eta defizit muga negoziatu behar direla. Denak azaldu dira aberatsengandik gehiago eskatuko duen erreforma fiskalaren alde. Batzuek zergak jaitea agindu dute (PFEZ) eta beste batzuek aberatsei, enpresei eta multinazionaleri igotzea. Euskal Herrian, gainera, denek egin dute industriaren aldeko apustua, batez ere arriskuan dagoen siderurgiaren alde.

Hauteskundeetako promesa horiek guztiak beteko badira, horretarako politikak ezartzeko unea heldu da orain. Hitz ematen duen ezin du hitza jan, eta gobernutik nahiz oposiziotik beharrezkoak diren neurriak hartu beharko lituzke. Gobernutik, behar izanez gero aurreko legeak ere aldatuz, eta oposiziotik, etengabe exigituz promesa horiek bete daitezela. Oposizioan geratu denak, gainera, aukera dauka bere eskakizunek gobernuan eragina izan dezaten. Herritarren ordua ere bada, jakina, gure botoarekin zer egiten den zaindu beharko genuke.